

λιστρῶ Προπ. (Χηλ.) λιστράω Εὔβ. (Αὐλωνάρι.) Προπ. (Μη-
χαν.) λιστράω Εὔβ. (Αὐλωνάρι.) Ἀόρ. γλίστρηξα Προπ.
(Ἀρτάκ.) γλίστρηκα Μέγαρ. γλίστρηκα Τσακων. (Χαβουτσ.)
γλίστρητσα Εὔβ. (Βρύς.) γλίστρητσα Τσακων. (Χαβουτσ.)

Τὸ Βυζαντ. γ λ ι σ τ ρ ῶ. Διὰ τὴν ἐκ τοῦ * ὁ λ ι σ θ ρ ᾶ ω
παρκαγωγὴν βλ. Β. Φάβ., εἰς Ἑπιστ. Ἐπετ. Φιλοσ. Σχ.
Πανεπ. Θεσσ., 5 (1940), 73 κ.έξ.

1) Ὀλισθαίνω, διολισθαίνω κοιν.: Προσεξε μὴ γλίστρησῃς
κοιν. Γλίστρησε κ' ἔπασσε Πελοπν. (Ἀνδροῦς.) Εἶδα βοή
πάλ' ἐσέ, 'ς τὸ γλίστρησμά πού θά γλίστρησῃ νὰ τοῦ λές
τύφλα! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἄν γλίστρησῃς, θά πέσῃς τανά-
σκελα Ἐρεικ. Γλίστρωντα, τοῖτατ' καλὰ νὰ μὴ καφτάῃ
(γλίστράει, κοίταξε καλὰ νὰ μὴν πέσῃς) Τσακων. (Χαβουτσ.)
Προσέχον νὰ μὴν ἀγλίστρῶ Μακεδ. (Λιτόχ.) Γλίστρησε σέ
'κεῖν' τὸ ἐρμαδιακὸ τὸ σκαλοῦνι (ἐρμαδιακὸ = καταραμένο,
σκαλοῦνι = σκαλοπάτι) Πελοπν. (Παιδεμέν.) Ἐπορπάτου
τσαὶ γλίστρησε τσ' ἦπεσα Κάσ. Κάπου γλίστρουν αὐτὰ
τὰ κινούρια μ' παπούτσια Ἦπ. (Κουκούλ.) Μὴμ πᾶς αὐτοῦ
'ς τὰ ραδιά, θά γλίστρη'ῃς (ραδιά=ἀπόκρημνα μέρη) αὐτόθ.
Τῇ δριχοῦσα δὲ δὴ περουνιάζει ἡ βροχή, γιατί γλίστράει
πάνω 'ς τίς τρίχες της (τριχοῦσα = ποιμενικὴ καπότα ἀπὸ
γιδόμαλλο) Πελοπν. (Ξεχώρ.) Γλίστρησε 'ς τοῦ καλντιρίμ'
κὶ τσακίς'κα (καλντιρίμι = πλακόστρωτο μονοπάτι) Στε-
ρελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) Ἀγλίστρησε σ'ν αὐλὴ κ' ἔσπασα τοῦ
πονδάρ' μ' Μακεδ. (Λιτόχ.) Ἀγλίστρε'σι τοῦ μ'κρό τ'ς θ'χα-
τέρας μ' κ' ἔσκ'σι τοῦ γλέφαρό τ' (γλέφαρο = βλέφαρο =
φρύδι) Μακεδ. (Μοσχοπότ.) Στίβουν μέσα 'ς τ' ἀπτὶ κα-
ρονδόλαδο, νὰ μαλακώσῃ τὸ ἀπτὶ καὶ νὰ γλίστράῃ καλὰ ἡ
φωτὴ Πελοπν. (Βερεστ.) Ἐγλίστρησε τὴ βραδέα δὲ κα-
δούρι (βραδέα = βράδυ, καδούρι = στενωπός) Κορσ. Ἀγλι-
στράει τ' ἄλουγου Στερελλ. (Ἀράχ.) Ἀγλίστρησι κὶ κύ-
λησι κάτου Μακεδ. (Καστορ.) Γυρνοῦντας ἀπ' τοὺν αἰ-Αἰὸ
γκλίστρησι κ' ἔπασιν κὶ στομπουλίξιν τοῦ χέρ' τ' Μακεδ.
(Κοζ.) Γλίστρησε καὶ κόντεψε νὰ σκοτωθῇ Εὔβ. (Βρύς.) ||
Φρ. Γλίστρε ἡ γλῶσσα του (διὰ τὸν ἐκτρεπόμενον εἰς ἀπρε-
πεῖς ἐκφράσεις) Θράκ. (Αἶν.) Γλίστρησε ἡ γλῶσσα του
(ἐξεστόμισέν τι ἀκουσίως) Λεξ. Περίδ. Βυζ. Βλαστ. Γλι-
στρίδα ἦφαι καὶ γλίστρε ἡ γλῶσσα του (διὰ τὸν συνεχῶς
ὀμιλοῦντα). Φέξε μου καὶ γλίστρησε ἡ Φῶτα μου καὶ γλί-
στρησε (ἐπὶ ἐπικειμένης περιπετειᾶς ἡ κινδύνου ἀποτυχίας,
οὐχὶ δὲ σπανίως καὶ εἰρωνικῶς) σύνθηθ. Φέξι μ' κὶ γλίστρησε
(ὁμοίως) Εὔβ. (Στρόπον.) Πιάστε με, γιατί' ἐγλίστρησε (ὁ-
μοίως) σύνθηθ. Σιγὰ κ' ἐγλίστρησε (ὁμοίως) Πελοπν. (Γαρ-
γαλ.) Ἐχε γεῖα κ' ἐγλίστρησε (ἐπὶ ὑποστάντος ἀτύχημα)
Χίος. Γλίστράω σάν τὸ χέλι (ἐπὶ τῶν εὐελίχτων, τῶν ἐπιτυγ-
χανόντων νὰ ὑπεκφεύγουν κατὰ τὰς δυσκόλους περιστάσεις)
σύνθηθ. Σὰν τ' ἀχιόλ-λι γλίστρε (ὁμοίως) Κῶς (Πυλ.) ||
Παροιμ.

Ἐγλίστρησε ὁ τέττερης καὶ ἤρε το καπάκι
(ἐπὶ συμπτώσεως κακῶν χαρακτήρων) Ἰων. (Σμύρν.) Συν-
ων. παροιμ. Ἐκ ὕλησε ὁ τέττερης καὶ βρεῖ κ' ε
τὸ καπάκι. Δὲν εἶναι πού γλίστρε, παρὰ σοῦ λὲν καὶ
τύφλα (διὰ τοὺς ἀτυχήσαντας καὶ ἐπικρινόμενους ὑπὸ τῶν
ἄλλων) Θήρ. || Ἄσμ.

Ρίξι νιρὸ 'ς τὴν πόρτα σου, νὰ διὰβον νὰ γκλίστρησον,
νὰ βρῶ 'φουρμὴ 'π' τ' ἀδέρφια σου νὰ 'ρθῶ νὰ σὶ φιλήσου
Μακεδ. (Κοζ.)

Δὲν τοῦ θέλον τ' ἀχιλάκι | καὶ γλίστρε 'π' τοῦ σκου-
τιλάκι
Θράκ. (Αἶν.)

Ἦταν ἡ μέρα βρουχιρὴ κ' ἡ νύχτα χιουνισμένη
κὶ γλίστρησε κὶ ἔπασσε καὶ χύθ'κὶ τοῦ μιλάνι
Μακεδ. (Γρεβ.)

Ἐκαμα καὶ τὸν καλὸ μου | βράκα καὶ ποκαμισάκια
κὶ ἀπὸ τὴν πολλὴ χαρὰ του | λίστρησε κ' ἔπασσε
κάτου

Προπ. (Χηλ.)

Ἡ μάννα μ' τσι-γ-ἡ μάννα σ' πηγαῖνα 'ς τοῦ καμ-
πούδ'
τσι γλίστρησι-γ-ἡ μάννα σ' τσ' ἔπασσε πᾶ 'ς τ' ἀγ-
γούρ'

(καμποῦδ' = μικρὸς κάμπος) Λεσβ. β) Μεταφ., ὑπεκφεύγω,
διαφεύγω σύνθηθ.: Πάλι γλίστρησε (= διέφυγε). Καὶ τοῦ-
τη τὴ φορὰ μᾶς γλίστρησε σύνθηθ. Πρέπ' νὰ γλίστρεῖς
ἀπὸν κὰτ' τέττοι Στερελλ. (Ἀχρ.) Τήρα νὰ γλίστρη'ῃς ἀπ'
αὐτὴν τ'μ παρὰ αὐτόθ. Τὸ 'βαλε 'ς τὴν ἀρέδα καὶ μου γλί-
στρησε (τὸ 'βαλε 'ς τὴν ἀρέδα = ἔφυγε τροχάδην) Ὁθων.
Συνών. λ α σ κ ᾶ ρ ω, ξ ε γ λ ι σ τ ρ ῶ, ξ ε λ α σ κ ᾶ ρ ω,
ξ ε φ ε ὕ γ ω. 2) Ἐμπίπτω εἰς παγίδα Εὔβ. (Ἀγία Ἀνν.)
3) Εἶμαι ἡ καθίσταμαι ὀλισθηρός, ἐπὶ τόπου κοιν.: Ἐδῶ
γλίστράει τὸ μέρος. Ἐβρεξε καὶ γλίστράει ὁ τόπος κοιν.
Εἶναι ἀλειμμένα ἀλειμμα αὐτὰ τὰ ξύλα κὶ γλίστρουν Σκόπ.
Ἄμα πέση λάδι 'ς τὴν ἄσφαλτο, γλίστράει Ἀθῆν. 4) Στιλ-
βῶ, λαμπρύνω, γ γ α λ ῖ ζ ω Λεξ. Πόππλετ.

γλιστρωτὰ ἐπίρρ. Λεξ. Βάιγ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ ι σ τ ρ ω τ ὁ ς. Ὁ τύπ. καὶ εἰς Σομ.
Κατὰ τρόπον ὀλισθηρόν.

γλιστρωτὸς ἐπίθ. Λεξ. Βάιγ. γλίστρουτὸς Εὔβ. (Βρύς.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ ῖ σ τ ρ α καὶ τῆς παρκαγωγ. κατὰλ.
-ω τ ὁ ς. Ὁ τύπ. καὶ εἰς Σομ.

Ὁ ὀλισθηρὸς ἐνθ' ἄν.: Εἶναι γλίστρουτὸ τὸ μέρος 'πο-
τσεῖ Εὔβ. (Βρύς.)

γλίτσα ἡ, σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.) γλίτσα Σάμ.
ἀγλίτσα Κέρκ. (Αὐχίον. Καρουσ. Περούλ.) γλίτσα Ἀδραμ.
'Αμοργ. Βιθυν. (Κίος) Δαρδαν. Ἦπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Μά-
δυτ. Τσακίλ.) Ἰμβρ. Κέρκ. Λέσβ. (Πολυχνίτ. κ.ά.) Μακεδ.
(Χαλκιδ.) Πελοπν. (Βαλτεσιν.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Σα-
μοθρ. Χίος (Πισπιλ.) — Π. Γενναδ., Λεξικ. Φυτολογ., 850—
Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλίσ-σα Κάσ. γλίτσα Σῦρ. Τῆν. γλίντσα
'Αμοργ. Ἀστυπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) Καππ. (Σινασσ.)
Κάρπ. Κάσ. Πελοπν. (Καλάμ.) Σκόπ. Τσακων. (Χαβουτσ.)
— Λεξ. Περίδ. Αἶν. Βυζ. Βλαστ. 401. 455 Πρω. Δημητρ.
γλίτσα Μακεδ. (Καστορ.) σγλίντσα Ζάκ. γλίζ-ζα Χίος γρίν-
τσα Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.) γρίντσα Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν. Χαλδ.)
ὀγλίτσα Κάρπ. γλίσπρα Θράκ. (Μυριόφ.) γλότσα Κάρπ.
γλιάτσα Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐξ ἁμαρτ. ἀρχ. ἡ Ἑλληνιστ. γ λ ῖ σ σ α, διὰ τὸ ὅπ.
πβ. Ἡσύχ. «γλίξ' κόλλαν», «γλιττόν' γλοιόν». Εὐσταθ. 1560,
36 «λουτρὸν μέντοι μοναχῶς, τὸ ἀπόλουμα βαρυτόνως· ὁ
γλιττόν ἄλλοι φασίν» καὶ Μ. Ἐτυμ. εἰς λ. γ λ ι σ ᾱ ς.

1) Τὸ διὰ βρασμοῦ ζωικοῦ λίπους λαμβανόμενον εἰς ὕγραν
ἢ στερεάν κατάστασιν λίπος Λεξ. Δημητρ. Συνών. βλ. εἰς λ.
γ λ ῖ ν α 4. 2) Βλέμμα, οὐσία κολλώδης, γλοιώδης πολλαχ.:
'Ἡ γλίτσα τῆς θάλασσης (ὁ ἐπὶ τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης
γλοιώδης πηλός) Πάτρ. Ἡ γούρνα τ' εἶναι γούλο γλίτσα καὶ
βρώμα Θράκ. (Τσακίλ.) Οὐλο γλίτσα εἶναι οἱ πέτρες 'ς τὸ
περίαλο Βιθυν. (Κίος). Τὸ μυξινάρι εἶναι γλιτσερό, ἔχει πολ-

λή γλίτσα ἀπάνω του (μυξινάρι = ὁ ἰχθύς μυξίνος) Ἀντίπαζ. Παζ. Τί γλίτσα πού ἔχει αὐτό τὸ χελίτσι τῇ θάλασσας! Ἐρεικ. Τὸ στόμα του ἔχει πούλλες γλίτσες Λέσβ. Ἡ θὰ τὸ βγάλλῃ ὁλόκληρο τὸ κριθάρι ἢ γλίτσα Σίφν. β) Μετων., ἄνθρωπος ἀκάθαρτος, ρυπαρὸς Σκυρ. κ.ά. — Λεξ. Πρω.: Ἡ γλίτσα, πού 'θελε νὰ μὲ σ'χαθῇ μένα! Σκυρ. || Ἄσμ.

Οἱ-γι - ἄντρες μας δὲν εἶν' καλοί, μά 'ντα μπορούμ' νὰ ποῦμε;

μᾶς λένε πού 'μαστ' ἄσωστες, ὅπου 'μαστε τσαὶ γλίτσες

ἀμ' γλιτσαστήκαμε δαρθὰ ἀπ' τὰ φαγιά καὶ τ'ς πίττες Σκυρ. 3) Ρύπος, ἀκαθαρσία γλοιώδης τὴν ἀφῆν, κηλὶς ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἐπὶ ἀντικειμένων ἢ τῆς ἐπιφανείας ἢ τοῦ πυθμένου ὑγρῶν ἀκίνητων συνήθ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.): Ἐνα δάχτυλο γλίτσα ἔχει ὁ γιακάς του - ὁ σβέρκος του - τὰ πόδια του σύνθη. Τὰ ροῦχα σ' ἠπιάσαν γλίτσα, γιατί τὰ φουρεῖς πούλὸ κιρὸ Τῆν. Γυμᾶτους γλίτσα εἶσι Λέσβ. (Πολυχνίτ.) Εἶν' ἓνα δαχτύλι γλίτσα ἀπάνω 'ς τὰ 'ενομούστακά του Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Γιόμ'σαν γλίτσες τὰ ροῦχα σ' Στερελλ. (Γραν.) Νιὰ γλίτσα 'ς τοῦ γιακά σ' αὐτόθ. Ἐνα δαχτύλι γλίτσα ἔχει πιάσει τὸ πιθάρι Κρήτ. (Νεάπ.) Γλίτσα ἔχει 'ς τὸ βάτο ἢ στέργα Κρήτ. (Ραμν.) Ἀσ' σὸ φίλα φίλα τὰ πράδα τοῦ παιδίου, γλείφανε καὶ τὰ γρίντσες τοῦ προαδίου του (ἐκ παραμυθ.) Ἀμισ. || Φρ. Παιδίου γρίντζα (κατακάθι παιδιῶν, παλιόπαιδο) Οἶν. Κορασίου γρίντζα (παλιοκόριτσο) αὐτόθ. 4) Μετων., ὁ φλύαρος, μικρολόγος Σάμ.: Ἀι, βρέ, τσακίς' ἀπὸν βρουστά μ', παραγίν'κεις γλίτσα. β) Ὁ κακοήθης Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ρόδ. γ) Ὁ κόλαξ Ρόδ. δ) Ὁ ἀηδὴς λόγος Σάμ.: Ἐλα, μίλα καλὰ κι ἄσ' τσί γλίτσες. 5) Γῆ γλοιώδης λόγῳ συστάσεως τοῦ ἐδάφους ἢ ἐμποτίσεως τῆς δι' ὕδατος Θεσσ. (Πήλ. Σκήτ.) Καππ. (Σινασσ.) Κάσ. Μακεδ. (Παρθεν.) Σάμ. Στερελλ. (Ναύπακτ. Σπάρτ.): Ἐχει δέπλα ζδ' ἓνα γλαστρὶ γυμάτου γλίτσα Σάμ. Εἶνι μιὰ γλίτσα κι δὲν ἔχον πού νὰ πατήσουν Σπάρτ. Μπατάκουσα μέσα 'ς τὴς γλιάτσες (μπατάκουσα = ἐβυθίστην) Μακεδ. (Βλάστ.) Συνών. λ ἄ σ π η, λ ἰ γ δ α. 6) Διάφορα φύλλα ἢ στελέχη φυτῶν χερσαίων ἢ θαλασσίων, ὡς φυκῶν κ.ά. Κάμπ. Κάσ. Κέρκ. 7) Ἄρτος κακῶς ἐψηθεὶς Κάμπ. (Ἐλυμπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) 8) Ὑδωρ ὑφάλμυρον Τσακων. (Χαβουτσ.) 9) Ἀσθένεια τῶν προβάτων, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ σαπισθὲν εἰς τὴν μήτραν ἐμβρυον ἀπορρίπτεται ὡς εἶδος βλεννῶν ἢ στερεοποιεῖται ἐντὸς τῆς μήτρας Κρήτ. 10) Πυορροοῦσα πληγὴ Βιθυν. 11) Κατὰ πληθ., τὰ ἐντόσθια Κάμπ. Κάσ. Συνών. κ ο ι λ ἰ ο β ἔ δ ο υ ρ α. 12) Ὁ ἰχθύς Βλέννιος ἢ φολὶς (Blennius pholis) τῆς οἰκογ. τῶν Βλεννιδῶν (Blenniidae), ὁ β λ ἔ ν ρ ος τῶν ἀρχαίων Δονοῦς. Κουρονῆς. Πάρ. Συνών. ἄ γ λ ε ν ο ὗ σ α, γ α ἰ δ ο υ ρ ἔ λ α, γ λ ἄ ν ο ς 3, γ λ ἰ ν ο ς 1, 2, γ λ ἰ ν ο ὗ, γ λ ἰ ν ο ὗ δ α, γ λ ἰ σ τ ρ ῖ ν ο ς, γ λ ἰ τ σ α ρ ο ς, γ λ ἰ τ σ η ς 4, γ λ ἰ τ σ ο κ ω β ἰ ὅ ς, λ α β ἔ ρ α, μ ε λ ἰ χ ἄ ν ν α, μ υ ξ ο ὗ, σ α λ ἰ α κ ο ὗ δ α, σ α λ ἰ ἄ ρ α. 13) Ὁ ἰχθύς Βλέννιος ἢ σφίγξ (Blennius sphynx) τῆς οἰκογ. τῶν Βλεννιδῶν (Blenniidae) Κάσ.: Ἐπιασε μὲ τ' ἀγίστρι δυὸ γλιτσοκωβιοὺς καὶ μιὰ γ-γλίσ-σα. 14) Ὁ γῆινος σκώληξ (Lumbricus terrestris) Ἐρεικ. Κέρκ. (Σιν.) Μαθράκ. Μακεδ. (Μεσορ.) Ὁθων.: Οἱ γλίτσες ὅτα πραιοῦν δῆλ' 'ς τὴ γῆς, θὰ κἀν κακοκαίρια (πραιοῦν = περιπατοῦν, σύρονται) Σιν. Ὁδὰς πιάκη καὶ βρέχη πολ-λὲς μέρες, γιομῶζοννε οἱ στράτες 'πὸ γλίτσες Ὁθων. Εἶναι σὰ γλίτσα μεγαλύτιρον κι ἄσπρου τοῦ νιρ'λιακούδ' (= εἶδος μικροῦ ὄφεως) Μεσορ. Συνών. εἰς λ. γ λ ἰ σ τ ρ ῖ ἄ 3. 15) Εἶδος σκώληκος, ὁ ὁποῖος ζῇ ἐντὸς τῆς ἄμμου τῆς θα-

λάσσης καὶ χρησιμοποιεῖται ὡς δόλωμα πρὸς ἀλίευσιν ἰχθύων Ἀντίπαζ. Ἐρεικ. Ἡπ. (Πάργ.) Κέρκ. (Σιν. κ.ά.) — Λεξ. Βλαστ. 436: Μὲ τσί γλίτσες δολώνουμε τ' ἀγίστρια Πάργ. Ὁ Λούκουμος ἐδόλωσε τὴ γαθετὴ του μὲ γλίτσα Ἐρεικ. 16) Ὁ χερσαῖος λεῖμαξ, ὁ γ υ ν ο σ α λ ἰ γ κ α ρ ο ς Πάρ. 17) Ὑπὸ τὸ ὄν. γλίτσα τῆς πέτρας τὰ ἐξῆς εἶδη λειχῆνων ἀναπτυσσομένων ἐπὶ λίθων: α) Ροκέλλη ἢ βαφικὴ (Rocella tinctoria) τῆς οἰκογ. τῶν Ροκελλιδῶν (Roccellidae) Ἀμοργ. καὶ β) Ροκέλλη ἢ φύκοψις (Rocella phycopsis) τῆς οἰκογ. τῶν Ροκελλιδῶν (Roccellidae) Ἀμοργ. Κρήτ. Ρόδ. — Π. Γενναδ., Λεξικ. Φυτολογ., 796 18) Ἐπιρρηματ.: α) πλήρως, μέχρι τῶν χειλέων (ἐπὶ δοχείου περιέχοντος ὑγρὸν) Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.): Γρίντσα 'ποῖκε τὸ καυκὶν Ἀμισ. Συνών. ξ ἔ χ ε ἰ λ α, τ ἰ γ κ α, χ ε ἰ λ α, χ ε ἰ λ α. β) ἐν χρῶ, ἐπιπολῆς Ζάκ.: Τὸν ἐπῆρε σγλίντζα. Συνών. φρ. τ ὁ ν ἐ π ῆ ρ ε ξ ἔ γ λ ἰ ν τ ζ α - ξ ἔ χ ε ἰ λ α - ξ υ σ τ ἄ - ξ ὠ δ ε ρ μ α - ξ ὠ π ε τ σ α.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλίτσα Ἡπ.

γλιτσαβιάζω ἐνιχ. γκλιατθαβιάζω Μακεδ. (Πεντάλοφ.) Μετοχ. γκλιατθαβιασμένους Μακεδ. (Πεντάλοφ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ ἰ τ σ α β ο ς.

Συνθλίβω, λ ε ἰ ὠ ν ω: Ἐπισι μιὰ πέτρα κι μ' γκλιμ-τθάβιασι τοῦ δάχ'λου.

γλίτσαβος ἐπίθ. ἐνιχ. γκλιτσαβους Μακεδ. (Πεντάλοφ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ἰ τ σ α καὶ τῆς παραγωγ. κατλ. -α β ο ς.

Ὁ ρυπανθεὶς.

γλιτσαίνω Ἰθάκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γριντᾶνω Πόντ. (Ἀμισ. Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ἰ τ σ α, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γ ρ ἰ ν τ σ α.

1) Καθίσταμαι γλοιώδης, λιπαρὸς Πόντ. (Ἀμισ.) 2) Ρυ-ποῦμαι καθίσταμαι ἀκάθαρτος Ἰθάκ. Πόντ. (Ὁφ.): Γλι-τσάνανε τὰ χέρια μου ἀπὸ τὰ πιάτα Ἰθάκ. Τὰ ροῦχα του γριντᾶσανε Ὁφ. 3) Ἐπὶ ἄρτου, εὐρωτιῶ, μ ο υ χ λ ἰ ἄ ζ ω Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Τὸ ψωμὶ ἐγλίτσασε.

γλιτσαλέθω Κάμπ. (Ἐλυμπ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Μετοχ. γλιτσαλεσμένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ἰ τ σ α καὶ τοῦ ρ. ἄ λ ἔ θ ω.

Παράγω διὰ τῆς ἀλέσεως πολὺ λεπτὸν ἄλευρον, τὸ ὁποῖον, ἐνεκὰ τῆς κολλώδους ὑφῆς, τὴν ὁποίαν προσλαμβάνει, κα-θίσταται δυσχερὲς εἰς τὴν ζύμωσιν ἐνθ' ἄν.: Γλιτσαλεσμένο 'ν' τὸ ζυμωτό μου, πού νὰ τότε κἀν ἢ φωθιὰ πού τό 'λε-θε. Ἐπέταξές μου τὸ ἀλετό μου τὴν ἐβδομάδα τούτη, ἐγλι-τσάλεσές το καὶ πετάχτηκε Ἀπύρανθ.

γλιτσαλεσμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ἰ τ σ α λ ἔ θ ω.

Ἡ λίχν λεπτὴ ἄλεσις, ἢ καθιστώσας τὸ ἄλευρον οἶονεὶ κολλῶδες καὶ τὴν ζύμωσιν τούτου δυσχερῇ: Εἶδα γλι-τσαλεσμός ἦτον εὐτός.

γλίτσαρος ὁ, Ἡπ. (Πάργ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ἰ τ σ α καὶ τῆς παραγωγ. κατλ. -ἄ ρ ο ς.

Ὁ πετραῖος ἰχθύς Βλέννιος ἢ φολὶς (Blennius pholis)

